

SIMONE VAN DER VLUGT

Morgen ben ik
weer thuis

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Ze ziet het niet aankomen. Niemand ziet het noodlot naderen, waardoor het des te harder en meedogenlozer toeslaat. Haar gedachten nemen haar zo in beslag dat ze geen aandacht voor haar omgeving heeft. De belangstelling waarmee de onbekende man haar bekijkt, ontgaat haar, ze ziet hem niet eens staan.

Britt was zo blij toen juf Madeleine haar net, na afloop van de turnles, wenkte. Haar hart begon meteen hoopvol te bonzen. Ze keek om naar Emma, die het gebaar van de juf ook gezien had en even in verwarring was. Toen duidelijk werd dat juf Madeleine alleen haar, Britt, wilde spreken, was Emma langzaam weggelopen.

‘Ik heb goed nieuws voor je, Britt,’ zei juf Madeleine opgewekt. ‘We hebben er gisteren over vergaderd en we vinden allemaal dat je een enorme sprong hebt gemaakt. Letterlijk en figuurlijk.’ Ze lachte erbij, alsof ze een grap maakte, en Britt glimlachte terug, al be-

greep ze niet precies wat de juf bedoelde.

Wat ze wel begreep was het nieuws dat ze geselecteerd was om op een hoger niveau te gaan turnen. Stralend hoorde ze de complimenten aan. Dat ze over zoveel kracht en souplesse beschikte, en dat ze zich zo snel ontwikkeld had. Ze zou nu wel de jongste van de groep zijn en een tijdje op haar tenen moeten lopen, maar de juf had er alle vertrouwen in dat ze zich zou handhaven.

Met een brede lach op haar gezicht was Britt de sportzaal uit gelopen. De kleedkamer was nagenoeg leeg, alleen Ilse en Fiona stonden er te kletsen terwijl ze uitgebreid hun haren kamden. Emma was weg. Bezorgd kleepte Britt zich om, sneller dan ze normaal deed. Emma zou toch niet zonder iets te zeggen zijn weggegaan?

Britt greep haar tas en liep haastig de gang in. Eenmaal buiten keek ze rond en tot haar opluchting stond Emma daar, met haar fiets aan de hand.

‘Hé,’ zei Britt, terwijl ze snel op haar vriendin afliep. ‘Ik dacht dat je al weg was.’

‘Het duurde zo lang, ik dacht ik wacht buiten wel,’ zei Emma een beetje nors.

Dat sloeg natuurlijk nergens op, alsof bui-

ten wachten minder lang duurde. Britt vermoedde dat Emma weg had willen gaan, maar dat ze op het laatste moment had besloten dat ze dat niet kon maken. Zwijgend keek ze haar vriendin aan, die nergens naar informeerde en wat aan haar fietsbel draaide. Uiteindelijk moest Emma wel opkijken, en met enige tegenzin zei ze: ‘Dus je gaat naar het selectieteam.’

Britt knikte, ook met tegenzin. Als de selectie haar de vriendschap met Emma zou kosten, wist ze niet of ze er wel blij mee was.

Emma zei niets, feliciteerde haar ook niet. Dat hoefde ook niet, als ze alsjeblieft maar weer normaal ging doen. Deze teleurgestelde, jaloerse Emma kende Britt niet. Het gaf haar een rotgevoel.

‘Ga je nog even mee naar mijn huis?’ stelde Britt voor.

Dat deden ze elke zaterdag, de ene keer bij Emma, de andere keer bij haar. Het verraste haar niet dat Emma nee schudde, maar het bezorgde haar wel een pijnlijke steek in haar maag.

‘Ik heb een beetje hoofdpijn,’ zei Emma, zonder haar aan te kijken. ‘Ik denk dat ik maar naar huis ga. Nou, doe. We bellen nog

wel.'

Met die woorden stapte ze op haar fiets en reed weg. Britt keek haar na en voelde zich opeens lang niet meer zo blij.

Nu, terwijl ze naar huis rijdt, heeft ze spijt dat ze er niet op aangedrongen heeft dat Emma met haar meeging. Emma heeft nog nooit een uitvlucht verzonnen om niet af te spreken. Dat is ook nog nooit nodig geweest. Er zijn maar weinig uren van de dag die ze niet samen doorbrengen.

Op school zitten ze naast elkaar en zaterdag, dinsdag en woensdag zien ze elkaar tijdens de turntrainingen. Iedereen verbaast zich erover dat ze nooit ruzie hebben.

'Het is dat jullie geen spat op elkaar lijken, anders zou ik denken dat jullie zusjes zijn,' zei meester Tim laatst nog, en Emma's vader noemt haar dikwijls zijn derde dochter.

Dat vindt Britt fijn. Ze zou graag in een gewoon gezin opgroeien, met een vader en een broer of zus. Emma heeft een oudere broer én een jonger zusje, zij is alleen met haar moeder. Maar dat is wel de jongste, coolste moeder van het schoolplein, dat zeggen al haar vriendinnen. Waar andere ouders moeilijk doen als hun kinderen voorstellen om in een

tent in de tuin te slapen, stelt haar moeder zelf de gekste dingen voor. Zoals vorige maand, toen ze met een paar vriendinnen een pyjamafeestje mocht houden omdat Tinkerbel, haar poes, jarig was.

Britt fietst langzaam door naar huis. Haar gedachten keren terug naar Emma, die nu ook alleen naar huis rijdt en vast een rotmiddag zal hebben. Maar zij kan er ook niets aan doen dat zij doorgaat naar het selectieteam en Emma niet. Ze trapt met trage, bijna onwillige slagen. De afstandelijkheid van Emma neemt haar zo in beslag dat ze voor haar omgeving totaal geen oog heeft.

2

‘Je raadt nooit wat ik heb gekocht,’ zegt Tessa, haar stem vol ingehouden plezier.

Lois kijkt vanaf haar werkplek op politiebureau Mallegatsplein uit over de zonovergoten Kanaalkade. Ze heeft inderdaad geen idee wat haar zus heeft gekocht. Aangezien Tessa voortdurend de meest uiteenlopende zaken aanschaft, kan het van alles zijn.

‘Een inloopkoelkast?’ zegt ze voor de grap.

‘Bestaan die, inloopkoelkasten?’ vraagt Tessa geïnteresseerd.

‘In slagerijen wel. Maar dat is het dus niet.’

‘Nee, ik heb een hond genomen,’ zegt Tessa zelfvoldaan. ‘Guido wilde dat ik er een nam. Voor de gezelligheid en omdat ik hem nodig heb.’

Het kost Lois een paar seconden om dat bericht te verwerken. ‘Waarvoor heb je dan een hond nodig?’

‘Dat heb ik je toch verteld! Omdat er af en toe een vent bij het hek staat.’

Lois zwijgt onthutst en probeert terug te halen wanneer Tessa deze niet onbelangrijke informatie met haar gedeeld heeft.

‘Dat heb ik je verteld, hoor,’ zegt Tessa ongeduldig.

‘Ik kan het me niet herinneren. Maar goed, er stond dus een vent bij je hek.’

‘Ja, en ik heb daar geen goed gevoel bij. Heb jij dat nooit, zo’n seintje uit je onderbewustzijn dat je waarschuwt voor onraad?’

Dat heeft Lois voortdurend, maar meestal komt dat door een concrete situatie. ‘Soms,’ zegt ze.

‘Ik heb dat heel sterk. Er is iets niet in or-

de, Lois. Het is niet dat ik me onveilig voel, maar helemaal op mijn gemak ben ik ook niet. En daarom wilde Guido dat ik een hond nam.'

'Wat voor een?' vraagt Lois. 'Een rottweiler of een dobermannpincher of zo?'

'Nee zeg, zie je mij met zo'n griezel lopen? Het is een West Highland white terriër.'

Aangezien Lois niet zo thuis is in hondenrassen, googlet ze de naam snel. 'Dat is zo'n Caesarhondje!' zegt ze. 'Zo'n klein witje, uit die hondenvoerreclame.'

'Ja, is hij niet schattig?' zegt Tessa genietend.

'Maar Tes, dat is toch geen waakhond? Wat heb je daar nou aan?'

'Dat zei Guido ook al, maar vergis je niet. Die hondjes kunnen erg fel zijn.'

'Kuitenbijtertjes zijn het. Eén schop en ze liggen in de struiken.'

'Ze blaffen,' zegt Tessa. 'Ze blaffen als een gek en dat is voor mij genoeg. Dan weet die stalker dat hij niet ongezien op ons terrein kan komen.'

'Heb je een pup? Want ik ben bang dat hij dan voorlopig alleen maar wat gepiep laat horen.'

'Ja, het is een pup. Hij is zo schattig! Jacin-

ta heeft een nestje en vroeg of ik er een wilde. Hij heet Scottie.'

'Nou, ik zie hem vanavond,' zegt Lois. 'Ik ben benieuwd. Jij en een hond, wie had dat gedacht. Vroeger was je er zo bang voor.'

Ze kon zich Tessa ook al niet met een grote zwarte vechthond voorstellen. Zo'n klein wit hondje past veel beter bij haar – en bij de kleuren van haar interieur.

Ramon, haar teamleider, verschijnt in de deuropening. 'De balie belde net dat er een vrouw beneden staat die aangifte wil doen van de vermissing van haar dochter. Wil jij die even opnemen?'

'Komt in orde,' zegt Lois, en tegen Tessa: 'Ik moet ophangen. Er is werk aan de winkel.'

'Hoe laat kun je er vanavond zijn? Ik ga pasta carbonara maken. Ik dacht trouwens dat je vrij was vandaag. Het is zaterdag!'

'Er is vanochtend een roofoverval geweest op een snackbar, dus ik werd opgeroepen,' zegt Lois. 'Ik ben nog twee uurtjes bezig met verhoren en verslagen schrijven, maar om zes uur kan ik bij je zijn.'

'Oké, dan zie ik je om zes uur. Werk ze, zus.'

'Dank je!' Om Tessa niet de gelegenheid te

geven haar langer aan de praat te houden, verbreekt Lois meteen na die woorden de verbinding. Haastig verlaat ze de onderzoekkamer en loopt de trap af naar de hal. Iemand die aangifte wil doen van vermissing laat ze niet graag wachten.

Bonnie, die achter de balie zit, steekt groetend haar hand op en wijst in één beweging naar de vrouw.

Met uitgestoken hand en een vriendelijke glimlach loopt Lois op haar af. 'Goedemiddag, ik ben rechercheur Lois Elzinga. U wilt aangifte doen van vermissing?'

Een goedverzorgde vrouw van eind dertig drukt haar de hand. Ze is blond en heeft schouderlang haar waar veel aandacht aan moet zijn besteed, gezien de perfect gestylde lagen. Haar gezicht staat echter niet alsof ze op dat moment erg geïnteresseerd is in haar uiterlijk.

'Ik ben Mirjam Strijbis. Mijn dochter is al de hele middag weg en ik maak me grote zorgen,' zegt ze met zachte, beschaafde stem.

'Komt u maar mee naar achteren, dan gaan we even rustig zitten.' Lois maakt een uitnodigend gebaar en neemt mevrouw Strijbis mee naar een verhoorkamertje. Ze wijst haar